

Chambre des Représentants

SESSION 1983-1984

10 JANVIER 1984

PROPOSITION DE LOI complétant et modifiant la législation sur le bail à ferme

AMENDEMENT PRESENTE
PAR M. le HARDY de BEAULIEU

Art. 2.

Ajouter un 7° rédigé comme suit :

« 7° les conventions permettant l'entretien des sites classés et qui ne font pas l'objet d'une exploitation au sens de l'article 1, 2°, du Code des impôts sur les revenus ».

JUSTIFICATION

La sauvegarde du patrimoine culturel immobilier a fait l'objet de la loi du 7 août 1931 et des décrets des 13 juillet 1972 et 3 mars 1976 pour la Communauté flamande et du 28 juin 1976 pour la Communauté française.

Cette législation a reconnu, comme celle de pays voisins, la nécessité de désigner des biens et espaces à conserver par une protection légale à accorder à des ensembles urbains ou ruraux méritant cette sauvegarde.

Le classement des sites, en vertu d'une procédure légale ou décrétaie, n'a d'utilité que s'il est possible de les maintenir dans leur nature et leur destination et d'en permettre l'entretien.

Les servitudes du classement (zones de parcs ordonnancés, de zones de protection d'ensembles architecturaux ou d'intérêt paysager, etc.) ne sont pas compatibles avec le libre usage et la destination de terres concédées à bail.

Par contre, des conventions permettant l'entretien dans le respect des conditions du classement du site, doivent pouvoir s'exécuter, sans tomber par assimilation dans la notion de bail à ferme, qui ruinerait l'effet du classement (par ex. maintien d'espaces verts avec coupe d'herbe ou pâturage momentané de bétail).

G. le HARDY de BEAULIEU.

Voir :

171 (1981-1982) :

- N° 1 : Proposition de loi.
- Nos 2 à 13 : Amendements.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1983-1984

10 JANUARI 1984

WETSVOORSTEL tot aanvulling en wijziging van de pachtwetgeving

AMENDEMENT VOORGESTELD
DOOR DE HEER le HARDY de BEAULIEU

Art. 2.

Een 7° toevoegen luidend als volgt :

« 7° op de overeenkomsten die de mogelijkheid bieden beschermde landschappen te onderhouden die niet het voorwerp zijn van een exploitatie in de zin van artikel 1, 2°, van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen ».

VERANTWOORDING

De vrijwaring van het onroerend cultureel erfgoed wordt geregeld bij de wet van 7 augustus 1931 en de decreten van 13 juli 1972 en 3 maart 1976 voor de Vlaamse Gemeenschap en van 28 juni 1976 voor de Franse Gemeenschap.

Evenals in onze buurlanden wordt in die wetgeving erkend dat het nodig is een inventaris op te maken van de voor vrijwaring in aanmerking komende goederen en landschappen; daarom voorziet die wetgeving in de officiële bescherming van waardevolle stads- en landschapsgeheelen.

De bescherming van landschappen krachtens een bij wet of decreet ingevoerde procedure levert slechts nut op mits de aard en de bestemming ervan niet gewijzigd kunnen worden en het mogelijk is ze te onderhouden.

De uit de bescherming voortvloeiende erfdienstbaarheden die op de landschappen wegen (zones van aangelegde parken, van zones waarin architectonisch of landschappelijk waardevolle ensembles gelegen zijn die bescherming verdienen) zijn onverenigbaar met het vrije gebruik en de bestemming van verpachte gronden.

Overeenkomsten die het onderhoud, met inachtneming van de voorwaarden opgelegd bij de bescherming van het landschap, mogelijk maken, moeten daarentegen wel uitgevoerd kunnen worden, zonder dat zij, door gelijkstelling, onder het begrip « pacht » vallen, want het effect van de beschermingsmaatregel zou daardoor tenietgaan (b.v. behoud van groene zones waarop gras wordt gemaaid of waarop af en toe vee graast).

Zie :

171 (1981-1982) :

- Nr 1 : Wetsvoorstel.
- Nrs 2 tot 13 : Amendementen.